

FIRUL DE ARGINT

În timp ce ursitoarele îți menesc cursul vieții, mecanic, mâinile lor dibace împletesc la firul de argint. Vorbesc între ele precipitat, hohotesc, se întrerup una pe alta, ca să nu-și uite ideea, râd cu gura până la urechi, își amintesc de câte în lună și-n stele dar nu uită nici de împletitura firului de argint, nici că trebuie să puncteze din când în când câte o trăsătură, câte o cotitură, câte o explozie de bucurie, sușuri, coborâșuri, toate rostite cu un anume rost, printre alte fraze încărcate de tensiunea amintirii, atenuată de timp, învăluită într-o lumină specială veselă, caldă și bună. Îți amintești, soro? Ei, Îți mai amintești, soro? Firul de argint este cel care te ține legat de corp ca să nu te pierzi atunci când spiritul hălăduiește noaptea prin spațiile astrale.

Călătoriile mirifice aflate dincolo de traficul aglomerat de pe autostradă dincolo de timp și dincolo de spațiu, dincolo de buletinele meteo, călătorii întreprinse cu viteza gândului. Cine nu ar visa la un asemenea vehicul care nu folosește nici un fel de combustibil care nu produce poluare și nu poate fi implicat în nici un accident sau o altă rea întâmplare? Deși avem un corp terestru, ne putem bucura de o perfectă liberare spirituală eliberându-ne de timp sau de spațiu.

Călătorii în nemărginit sub aripile protectoare ale celui de Sus, când spiritul părăsește materia și se avântă în planul spiritual liber, ușor, percepând transcenderea spațiului și timpului sub forma unei dulci adieri asemănătoare cu vântul de primăvară, vântul cu miros de sevă. Atunci când devii conștient de foarte dese tale plecări și începi să înțelegi rostul întâmplărilor, nu te mai temi de spațiul nemărginit, de formele gând pe care ai putea să le întâlnești, nu te mai temi nici că se poate rupe firul de argint, nici că se poate încurca, știi bine că vei fi înapoi, prezent la datorie ori de câte ori o geană de conștient își arată sclipirea. Teama frânează evoluția spirituală, face să scadă vibrația și te trezești din nou în lumea fizică tresărind cuprins de o senzație de panică fără nici un motiv. Nu exista nici un pericol, cordonul de argint nici nu se rupe nici nu se încurcă prin spinii astrali. El se dezleagă numai odată cu moartea corpului fizic. Chiar și atunci firul de argint are suficientă răbdare și eleganța și nu se desprinde imediat. Se așează undeva în imediata apropiere și privește cu blândețe și compasiune la nelămuririle tale, derutele tale. Te lasă mai întâi să-ți faci o idee de ceea ce se petrece cu tine la moartea corpului fizic o dată cu ultima expirație. Când cordonul de argint s-a desprins deja tu nu mai ai nici un fel de atașament față de căldura corpului fizic în care de multe ori te-ai simțit încorsetat.

De fapt ar fi trebuit să-ți iubești corpul, ca pe un templu pentru că ți-a adăpostit sufletul în perioada vieții pământene. Dar în loc de iubire tu de atâtea ori te-ai propit în fața oglinzilor și te-ai privit cu ochi critic și nu ai văzut ceea ce era important de văzut, nici măcar căldura tegumentelor tale nu ai simțit-o, nici netezimea, nici fremătarea celulelor vii, nici înaintarea fierbinte a sângelui prin vene, nici toba mare din poana satului nu ai auzit-o, nu ai înțeles nimic din activitatea mirifică a propriului tău corp. Tu ai văzut doar imagini de prin revistele de modă, imagini lucioase, colorate, reci și ai vrut să le pliezi peste propria ta imagine. Nu s-au potrivit și atunci te-ai urât și ți-ai asuprit corpul și l-ai bombardat cu medicamente și l-ai înfometat, l-ai supus diverselor tratamente menționate prin cărți sau prin emisiunile de televiziune ai încercat să obții idealul dar mai apoi ai căzut în cealaltă extremă și ai turnat în el cu ură tot ceea ce mintea ta plină de reclame și de gusturi stimulate a putut să dorească. Nu corpul voia să se hrănească ci mintea ta voia să ațâțe papilele gustative încercând să regăsească simboluri. Dacă ți-ai fi întrebat stomacul dacă simte nevoia să se hrănească ți-ar fi spus că nu și dacă ai fi fost atent la ceea ce el simte ai fi văzut că nu vrea hrană. Numai că mintea plină de imagini convenționale ar fi dorit să regăsească în senzația de maximă sațietate a corpului siguranța care de atâtea ori i-a lipsit. Fără să știe că siguranța se obține nu din îngroparea în materie ci după un lung și conștient proces în urma căruia te ridici deasupra materiei și tinzi către spirit și către sfere înalte și reușești să te debarasezi de temeri. De câte ori te lași copleșit de prea multă materie îți sacrifici sinele divin pe care-l îngropi cu năduf parcă pentru a nu-l mai simți cum stă cocotat pe scara lui și te privește cu compătimire. Așa îl percepi tu. El nu te privește de fapt cu compătimire pentru că în el se află suprema înțelegere a toate câte ți se întâmplă și dacă ți-ai face puțin timp să-i asculti glasul ai înțelege mesajul pe care ți-l transmite.

Ai să vezi, Vera, că te vei simți mai bine după această vizită. Să știi că amprenta unei Vibrații rămâne în locul în care s-a produs poate că și sute de ani. Dacă nu chiar pentru veșnicie. Dar eu încă nu pot gândi în astfel de termeni: Veșnicia îmi produce blocaje. Dar ce s-a întâmplat aici n-a fost joacă, n-a fost sforăriaie politică de două parale care să plece așa cum a venit. Înțelegi? A fost Vibrația Dorinței Împlinite. Au fost oameni care au gândit la unison, oameni care și-au îngemănat speranțele, oameni care și-au formulat în acea noapte, câmpul de așteptare pozitiv! Noaptea când balconul Universității s-

a redeschis și în balcon a apărut Țapul cu țacălia lui cărunță, zâmbind gales, slab după istovitoarea campanie electorală, cu hainele fluturându-i pe osatură. A ridicat amândouă mâinile în sus cu degetele depărtate în formă de V, de la victorie și sute de mâini au fluturat în aer cu degetele în formă de V, de la victorie și atunci aerul a făcut o buclă, vibrația a ajuns la pragul maxim, toți au fost scuturați de frisoane. A fost Vibrația Dorinței Împlinite care le-a răscolit cugetele. Poate mulți n-au înțeles-o. Și nu din vina lor. Oamenii trăiesc pe anumite coordonate vibratorii. Am citit asta eu nu inventez nimic. Aș vrea eu să pot inventa, aș vrea eu să mă joc de-a imaginația, să jonglez cu noțiunile, eventual să fiu sigur că mi se insuflă. Aș vrea eu să am cel de-al treilea ochi deschis. Dar nu-l am. Eu sunt un om obișnuit, cel mai obișnuit om cu puțință. Eu citesc, am această plăcere sau viciu, zi-i cum vrei, ori de câte ori am un mic răgaz, citesc. Sunt informații pe care le înțeleg ca atare așa cum sunt și informații pe care nu le înțeleg și nici măcar nu încerc să forțez nota pentru că ar fi chiar periculos să încerci să pătrunzi într-un loc fără a fi pregătit. Și informațiile se așează pe trepte vibraționale și dacă nu ești pregătit să le primești și insiști, insiști să înțelegi, îți porți arde circuitele. Ca la roboți. Odată miroase a cablu ars și gata! Devii un rebut. Eu am înțeles asta și nu forțez nota. De aceea nici pe tine nu te voi lăsa să forțezi nota. Ai simțit puterea Vibrației? Ea l-a privit vinovată pe sub basca îndesată pe cap până la sprâncene și a clipit din pleoapele fără gene. Lui, ochii ei i s-au parut mai mari, mai puri, mai luminați așa cum erau fără a mai fi umbriți de gene. Și, înainte ca ea să-i poată răspunde dacă a simțit ceva sau nu a simțit absolut nimic în afară de jena de a fi rămas cu capul descoperit în văzul lumii, ochii i s-au vălurit de două lacrimi sărace dar pline de strălucire. Iar inima lui a pâlpâit aproape dureros. Deci n-ai simțit puterea Vibrației. Nu trebuie să te jenezi. Nu ești singura. Au fost atâția oameni aici, în piață, au cântat cântecele golanilor, au fluturat într-o parte și-n alta luminițele, s-au unduit în ritmul tristei melodii, au făcut parte din marea de lumini care s-a vălurit. Mie mi se umpleau ochii, ca de lacrimi numai când vedeam la televizor acele imagini și simteam că mă seacă, mă cutremură tristetea și neputința, mă strânge de gât. Dar câți dintre cei care au fost acolo crezi că au simțit în acea noapte magică, Vibrația Dorinței Împlinite? Foarte puțini! Nu au simțit nimic nici chiar prezenți fiind aici în Piața Universității la toate evenimentele care s-au petrecut înainte de noaptea cea mare, de sărbătoarea Țapului, nu s-au ales decât cu suprafața, atât au ales luciul, zdrăgănitul chitarelor, prezența unor personalități îndrăgite, descătușarea de propriile energii negative cu ajutorul sloganurilor. Atât au fost în stare să aleagă, să perceapă. Nu din vina lor. Din pricina treptelor vibratorii. Atât au putut. Mai mult n-au putut să urce. Eu am auzit un tânăr muncitor explicându-i colegului său în timpul unui miting: – Mă, când vin aici și strig „Jos...” mă simt de parcă aș mânca zece fripturi. Cred că înțelegi, Vera. Pentru unii Piața Universității a însemnat o supapă de refulare după lungă perioadă de tăcere și teamă de securitate. Acum oamenii puteau să strige “Jos” fără să se le mai fie frică de ceva. Vezi tu ei nu aveau cum să

simtă Vibrația înaltă. Necesitățile lor erau de alt ordin. Erau flămânzi de libertate, erau sătui de teroare. Ei au găsit acolo ceea ce căutau. Au strigat slogane până li s-a descătușat blocajul interior. S-au vindecat de închistare, și-au recuperat libertatea interioară, respectul de sine. Nu e puțin lucru nici atât. Au avut un folos. Nimeni dintre cei care s-au dus acolo n-au plecat fără să fi primit ceva în dar. Mă refer la daruri spirituale nu la altfel de daruri. S-a tot zvonit una, alta, că partidele politice subvenționează manifestanții din Piața Universității, ca să producă dezordine, să destabilizeze, ca să atragă atenția străinătății că în țară nu este democrație, că din nou comunismul se instaurează. Într-un fel a fost bine că din pricina manifestației maraton Europa a stat cu ochii pe noi pentru că pericolul restaurației chiar a existat. Și e și normal să fie așa. Cine să se fi aruncat în fruntea bucatelor dacă nu tot cei care aveau școala politică și ușurința de-a manevra conștiințele? Eu unul nu cred că partidele din opoziție au avut vreun amestec. În tot cazul nu un amestec din ăsta: direct, financiar. Refuz să cred asta și, cu siguranță, nu a fost nimic murdar. Că fiecare și-a tras spuza pe turta lui asta e absolut normal. Așa cum îți spuneam: fiecare a avut un folos. Dar era prea frumos acolo, se vânturau prea multe idealuri ca să mai vrei și altceva decât ideal. Mai degrabă cred că, pentru mulți, Piața Universității a însemnat o supapă de refulare după anii îndelungați și grei de teroare.

Uuufff, Domnu' Învățător mă faci să-mi fie și milă și silă, a izbucnit exasperată Vibrația Dorinței Împlinite. Dacă vrei să te mai iau vreodată în seamă du mai repede cadavru ăsta ambulant de aici că mi se face rău. Bărbății fug de boală, de neputință, de complicații. Fii măcar o singură dată bărbat și comportă-te ca atare! Tu nu ești esență a Universului, nu știi ce înseamnă Iubirea necondiționată, constantă, durabilă, fugi că îți arzi aripile și această iubire n-o să-ți aducă bucuria de a trăi.

